

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: **Poradňa pre občianske a ľudské práva**, so sídlom Krivá 23, Košice, IČO: 37 867 270, právne zastúpený: Mgr. Vanda Durbáková, advokátka, so sídlom Krivá 23, Košice, proti žalovanému: **Slovenská republika zastúpená Národnou radou Slovenskej republiky**, Nám. A. Dubčeka 1, Bratislava, **o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a o ochranu pred diskrimináciou**, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2017, sp. zn. 14Co/552/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaný **nemá nárok** na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 16. mája 2014 č. k. 12C/231/2010 -132 žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

1.1 Súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa domáhal určenia, že žalovaný prijatím § 3 ods. 4 písm. b) zákona č. 383/2013 Z. z. o príspevku pri narodení dieťaťa a príspevku na viac súčasne narodených detí (ďalej len „Zákon o príspevku“) porušil zásadu rovnakého zaobchádzania podľa zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (ďalej len ako „Antidiskriminačný zákon“) ako aj toho, že prijaté ustanovenie § 3 ods. 4 písm. b) Zákona o príspevku v znení „*Nárok na príspevok pri narodení dieťaťa nevzniká oprávnenej osobe podľa § 2 ods. 1 písm. a), ak po pôrode opustila zariadenie ústavnej zdravotnej starostlivosti spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením osobitného predpisu o prepustení osoby z ústavnej zdravotnej starostlivosti.*“ predstavuje porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa Antidiskriminačného zákona z dôvodu príslušnosti k etnickej skupine a z dôvodu pohlavia. Žalobca mal za to, že v ňom ide o nepriamu

diskrimináciu, pretože navonok sa javí ako neutrálny a rešpektujúci zásadu rovnakého zaobchádzania, ale v praxi znevýhodňuje rómske ženy zo znevýhodneného sociálneho prostredia a ich deti, pretože je všeobecne známe, že po pôrode bez súhlasu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti opúšťajú zdravotnícke zariadenie predovšetkým rodičky rómskeho etnika.

1.2 Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom namietané ustanovenie § 3 ods. 4 písm. b) Zákona o príspevku nebolo nepriamou diskrimináciou. Nepriamu diskrimináciu priamo vylučuje § 2a ods.3 Antidiskriminačného zákona, podľa ktorého nejde o nepriamu diskrimináciu, ak predpis je objektívne odôvodnený sledovaním oprávneného záujmu, je primeraný a nevyhnutný na dosiahnutie takéhoto záujmu. Súd prvej inštancie mal za to, že § 3 ods. 4 písm. b) Zákona o príspevku je objektívne odôvodnený sledovaním oprávneného záujmu, ktorým je ochrana dieťaťa, aby ho matka nenechávala v pôrodnici odkázané na umelú stravu, aby dieťa nestrácalo kontakt s matkou dôležitý pre jeho ďalší citový vývin. Súčasne aj oprávnený záujem ochrany matky, aby po pôrode neopúšťala zdravotnícke zariadenie, kde je pod lekársym dohľadom, bez rozhodnutia lekára, ktorý má vo výlučnej kompetencii rozhodnúť o ukončení jej hospitalizácie. Podľa súdu prvej inštancie ak sa žena rozhodne rodiť v nemocnici, je povinná dodržiavať liečebný poriadok. Ak má žena po pôrode vážne dôvody, pre ktoré nemôže zotrvať v nemocnici, môže na vlastnú žiadosť podpisom tzv. reverzu, svoju hospitalizáciu ukončiť a opustiť zdravotnícke zariadenie spolu s dieťaťom, pričom nárok na príspevok pri narodení dieťaťa zostáva zachovaný. Uvedené zákonné ustanovenie tak podľa názoru súdu prvej inštancie upravuje vyplácanie sociálnej dávky na princípe univerzality, nikoho neuprednostňuje ani nezvýhodňuje.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. septembra 2017, sp. zn. 14Co/552/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd vyhodnotil, že súd prvej inštancie ustálil skutkový stav zistený po náležitom vykonanom dokazovaní, a vyvodil z neho správne skutkové a právne závery, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a poukázal na neho v súlade s § 387 ods. 2 CSP. Odvolací súd mal za to, že v odvolaní žalobca neuplatnil žiadne nové odvolacie námietky, s ktorými by sa už súd prvej inštancie riadne nevysporiadal.

2.1 Odvolací súd poukázal na stanovisko verejného ochrancu práv zo dňa 06.06.2007 k podaniu žalobcu, ktorým dal podnet na zmenu Zákona o príspevku. Odvolací súd z neho zistil, že nie je dôvod zvýhodňovať určitú skupinu osôb s odôvodnením, že v takejto komunite neprichádza do úvahy, aby starostlivosť o domácnosť a deti prebral hoci na krátky čas muž. Namietané ustanovenie preto nemožno považovať za diskriminačné. Je nepochybne tak medicínsky ako aj psychologický záujem na zotrvaní matky v zdravotníckom zariadení po pôrode. V prípade úteku rodičky zo zdravotníckeho zariadenia, môžu u nej nastať aj zdravotné komplikácie, ktoré neúmerne zvyšujú náklady na pôrod a pôrodnú starostlivosť. Podľa verejného ochrancu práv nebolo cieľom zákonodarcu diskriminovať rómske matky, ale skôr doplniť a stanoviť podmienky, za ktorých sa zákonodarcovi javí použitie prostriedkov štátu na zabezpečenie potrieb novorodenca neúčelné, pretože v prípade bezdôvodného

opustenia dieťaťa vznikajú ďalšie náklady spojené so starostlivosťou novorodenca. Nejde preto o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu národnostného alebo etického pôvodu.

2.2 Zároveň odvolací súd zdôraznil, že žaloba vychádza z hypotetických predpokladov a bližšie nekonkretizovaných prípadov, kedy majú byť diskriminované najmä matky rómskeho pôvodu a ich novonarodené deti v prípadoch, ak bez súhlasu ošetrojúceho lekára rodičky opustia po pôrode zdravotnícke zariadenie s dieťaťom alebo bez neho, a následne im nie je vyplatená štátna dávka pri narodení dieťaťa. Podľa odvolacieho súdu namietanú nepriamu diskrimináciu podľa Antidiskriminačného zákona by mohli na súde uplatniť len priamo dotknuté osoby, kedy by bolo možné s prihliadnutím na všetky konkrétne súvislosti preskúmať, či takýmto postupom došlo k diskriminácii matky, resp. jej dieťaťa. Samotné prijatie sporného ustanovenie nevykazuje žiadne znaky nerovnakého prístupu a už vôbec nie z dôvodu etnickej príslušnosti. Odvolací súd konštatoval, že sú správne závery súdu prvej inštancie, že štát má právo nastaviť podmienky pre vyplácanie štátnych dávok tak, aby rodičia novonarodeného dieťaťa mali nielen práva, ale aj povinnosti zodpovedajúce zákonu č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“), pričom v tejto súvislosti sa plne stotožnil aj so stanoviskom verejného ochrancu práv zo dňa 06.06.2007.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolateľ zároveň podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej Únie (ďalej len „EÚ“), pričom navrhol, aby dovolací súd položil Súdnemu dvoru EÚ otázku smerujúcu k výkladu toho, či namietané ustanovenie je v rozpore so Smernicou Rady č. 2000/43/ES z 29.06.2000 a so Smernicou Rady č. 2004/113/ES z 13.12.2004.

3.1 Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania odvodzoval od § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Nesúhlasil s právnymi závermi súdov v nižšej inštancie, pričom sa jednalo najmä o posúdenie právnej otázky týkajúcej sa antidiskriminačného sporu v prípade namietanej nepriamej diskriminácie a súvisiacich inštitútov ako možnosti podať tzv. verejnú žalobu a uplatnenie presunu dôkazného bremena v rozsahu, ktorá nebola doposiaľ dovolacím súdom právne posudzovaná a vyriešená. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd svojou interpretáciou, že namietanú nepriamu diskrimináciu by na súde mohli uplatniť len priamo dotknuté osoby úplne vylúčil zákonnú možnosť podania žaloby podľa § 9a Antidiskriminačného zákona. Uvedené právne posúdenie podľa dovolateľa predstavovalo popretie významu tzv. verejnej žaloby ako právneho prostriedku účinnej ochrany pred diskrimináciou a ako také je v rozpore s právom na prístup k spravodlivosti.

3.2 Dovolateľ ďalej poukázal na to, že sudy nižšej inštancie nesprávne právne aplikovali inštitút obráteného dôkazného bremena (§11 ods. 2 Antidiskriminačný zákon). Mal za to, že on svoju časť dôkazného bremena uniesol – oznámil súdu skutočnosti, z ktorých jednoznačne možno dôvodne usudzovať, že zásada rovnakého zaobchádzania bola porušená. Podľa dovolateľa bolo teda na žalovanom, aby preukázal, že zásadu rovnakého zaobchádzania

neporušil. Žalovaný však v rámci konania uvedené nepreukázal, práve naopak ničím nevyvrátil, že namietané ustanovenie nie je nepriamo diskriminačné.

3.3 Za nesprávne právne posúdenie dovolateľ ďalej považoval to, že sudy nižšej inštancie nesprávne posúdili § 2a ods. 3 Antidiskriminačného zákona, ktorého obsahom je definícia nepriamej diskriminácie. Podľa dovolateľa sa sudy vysporiadali s tým, že právna úprava sleduje oprávnený záujem, nevysporiadali sa však so skutočnosťou, či prostriedky na dosiahnutie uvedeného oprávneného záujmu sú primerané a nevyhnutné. Odvolací súd podľa dovolateľa vec nesprávne právne posúdil aj v rámci hodnotenia dôkazov keď pristúpil k selektívnemu hodnoteniu vykonaných dôkazov, keďže v konaní neprihliadal na skutočnosti prezentované dovolateľom, ale obmedzil sa len na stanovisko verejného ochrancu práv.

3.4 Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, prípadne napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti odvolaciemu súdu na nové konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a žiadal, aby dovolací súd zamietol podané dovolanie v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu ako neprípustné treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

6. Dovolateľ namietal, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko podľa neho právna otázka týkajúca sa posúdenia možnosti podať verejnú žalobu v antidiskriminačnom spore ešte nebola najvyšším súdom riešená. Dovolateľom nastolenú právnu otázku podľa obsahu dovolania možno formulovať tak *„Či je možné podať v rámci antidiskriminačného sporu (nepriamej diskriminácie) verejnú žalobu v zmysle § 9a Antidiskriminačného zákona“*. Dovolateľ mal za to, že právne posúdenie odvolacieho súdu predstavuje popretie významu tzv. verejnej žaloby ako právneho prostriedku účinnej ochrany pred diskrimináciou a ako také je v rozpore s právom na prístup k spravodlivosti.

7. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním.

Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnou otázkou nastolí, nie už tým, pod ktoré písmeno § 421 CSP ju podradí.

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Najvyšší súd k položenej otázke uvádza, že dôvod, pre ktorý odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie bolo preukázanie, že sa nejedná o nepriamu diskrimináciu. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú: odvolací súd riešil a (zároveň) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018). Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na riešení otázky, či je možné v antidiskriminačnom spore domáhať sa ochrany tzv. verejnou žalobou, ale založil ho na riešení otázky preukázania, že sa nejedná o nepriamu diskrimináciu a že sporné zákonné ustanovenie upravuje sociálne dávky na princípe univerzality, nikoho neuprednostňuje ani nezvýhodňuje. Vzhľadom na to, že dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnú otázku, na ktorej založil svoje rozhodnutie odvolací súd, dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v tejto časti nie je procesne prípustné. Dovolací súd je však toho názoru, že napadnuté rozhodnutie v bode 17 ohľadom posúdenia tzv. verejnej žaloby v antidiskriminačných sporoch je nesprávne. Podľa dovolacieho súdu aplikácia inštitútu verejnej žaloby v antidiskriminačných sporoch je možná. Ku kvalifikovanému podaniu verejnej žaloby je potrebné, aby boli porušením zásady rovnakého zaobchádzania dotknuté práva väčšieho alebo neurčitého počtu osôb a aby takýmto porušením mohol byť inak vážne ohrozený verejný záujem. Dovolací súd však konštatuje, že na tejto otázke posúdenia verejnej žaloby v antidiskriminačných sporoch nestálo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Za nesprávne právne posúdenie súdov nižšej inštancie považoval dovolateľ aj aplikáciu inštitútu obráteného dôkazného bremena, pričom mal za to, že táto právna otázka, ešte nebola najvyšším súdom riešená. Dovolateľ poukázal na to, že on svoju časť dôkazného bremena uniesol – oznámil súdu skutočnosti, z ktorých jednoznačne možno dôvodne usudzovať, že zásada rovnakého zaobchádzania bola porušená. Bolo teda na žalovanom, aby preukázal, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil. Žalovaný však v rámci konania uvedené nepreukázal, práve naopak ničím nevyvrátil, že namietané ustanovenie nie je nepriamo diskriminačné.

11. Dovolací súd mal za to, že v tomto smere nejde o opodstatnenú argumentáciu dovolateľa z dôvodu, že hoci súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia neuviedol,

že v konaní o antidiskriminačnej žalobe dochádza k preneseniu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného, z obsahu spisu a kontextu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorého dôvodmi sa stotožnil aj odvolací súd, je zrejmé, že oba sudy nižšieho stupňa prenesenie dôkazného bremena na žalovaného v zmysle § 11 ods. 2 Antidiskriminačného zákona akceptovali. V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na to, že je povinnosťou žalobcu preukázať skutočnosti, z ktorých možno dôvodne predpokladať diskrimináciu zo strany žalovaného. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa však vyplýva, že napadnuté ustanovenie, ktoré prijal žalovaný je založené na princípe univerzality, nikoho neuprednostňuje ani neznevýhodňuje a nevykazuje žiadne známky nerovnakého prístupu, a už vôbec nie z dôvodu etnickej príslušnosti. Na základe vyššie uvedeného je teda zrejmé, že sudy nižšej inštancie správne aplikovali inštitút obráteného dôkazného bremena, avšak dovolateľ v konaní nepreukázal skutočnosti, z ktorých dôvodne predpokladať diskrimináciu zo strany žalovaného. Vzhľadom na to, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti procesne neprípustné.

12. Dovolateľ ďalej za nesprávne právne posúdenie považoval to, že sudy nižšej inštancie nesprávne posúdili § 2a ods. 3 Antidiskriminačného zákona, ktorého obsahom je definícia nepriamej diskriminácie. Podľa dovolateľa sa sudy vysporiadali s tým, že právna úprava sleduje oprávnený záujem, nevysporiadali sa však so skutočnosťou, či prostriedky na dosiahnutie uvedeného oprávneného záujmu sú primerané a nevyhnutné.

13. Podľa dovolacieho súdu sudy nižšej inštancie správne právne posúdili § 2a ods. 3 Antidiskriminačného zákona a vo svojich odôvodneniach sa vysporiadali nie len so skutočnosťou týkajúcou sa toho, či právna úprava sleduje oprávnený záujem ale aj s namietanou skutočnosťou, či prostriedky na dosiahnutie oprávneného záujmu sú primerané a nevyhnutné. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení poukázal na to, že sporné ustanovenie je objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu, je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu. Podľa súdu prvej inštancie sleduje oprávnený záujem ochrany dieťaťa, aby ho matka nenechávala v pôrodnici odkázané na umelú stravu, aby dieťa nestrácalo kontakt s matkou dôležitý pre jeho ďalší citový vývin a tiež oprávnený záujem zdravia matky, aby po pôrode neopúšťala zdravotnícke zariadenie. Sporné zákonné ustanovenie ohľadom vyplácanie sociálnych dávok bolo tak podľa názoru súdu prvej inštancie založené na princípe univerzality. Odvolací súd sa v celom rozsahu v napadnutom rozhodnutí stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, pričom nad rámec poukázal aj na stanovisko verejného ochrancu práv zo dňa 06.06.2007, z ktorého vyplýva, že nebolo cieľom zákonodarcu diskriminovať rómske matky, ale skôr doplniť a stanoviť podmienky, za ktorých sa zákonodarcovi javí použitie prostriedkov štátu na zabezpečenie potrieb novorodenca neúčelné, pretože v prípade bezdôvodného opustenia dieťaťa vznikajú ďalšie náklady spojené so starostlivosťou novorodenca. Odvolací súd mal za to, že boli správne závery súdu prvej inštancie, že štát má právo nastaviť podmienky pre vyplácanie štátnych dávok tak, aby rodičia novonarodeného dieťaťa mali nie len práva, ale aj povinnosti zodpovedajúce Zákonomu o rodine.

14. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že sudy nižšej inštancie svoje rozhodnutia nesprávne právne posúdili vo vzťahu k § 2a ods. 3

Antidiskriminačného zákona. Zároveň bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu.

15. K uvedenému dovolací súd na doplnenie uvádza, že žiadne zvyklosti akejkoľvek komunity nemôžu byť nadradené najlepšiemu záujmu maloletého dieťaťa, ktorý je prvoradý, ako to vyplýva aj z článku 5 základných zásad Zákona o rodine.

16. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd pristúpil k selektívnemu hodnoteniu dôkazov, keď posúdil výlučne stanovisko ochrancu práv, pričom však nebral ohľad na skutočnosti a dôkazy predložené dovolateľom. K uvedenému dovolací súd uvádza, že v antidiskriminačných sporoch je súd oprávnený vykonať aj tie dôkazy, ktoré žalobca nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, dokonca súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaci úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku.

17. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

18. V preskúmvanej veci dovolateľ navrhol predložiť Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku smerujúcu k výkladu toho, či namietané ustanovenie je v rozpore so Smernicou Rady č. 2000/43/ES z 29.06. 2000 a so Smernicou Rady č. 2004/113/ES z 13.12.2004.

19. Podľa názoru dovolacieho súdu prejudiciálna otázka nevyžaduje výklad Súdnym dvorom EÚ. Dovolací súd má za to, že namietané ustanovenie nie je v rozpore ani s vnútroštátnou právnou úpravou (v rozpore s Antidiskriminačným zákonom) ani s právom Európskej Únie (Smernicou Rady č. 2000/43/ES z 29.06. 2000 a so Smernicou Rady č. 2004/113/ES z 13.12.2004) a preto nevzhliadol dôvod na podanie návrhu prejudiciálneho konania a návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 písm. c) CSP zamietol.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 27. októbra 2022

JUDr. Ľubor Šebo, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Jana Lukačovičová